

SKYE



# SKYE

De zonnige kant van de medaille

Chantal Van der Taelen

Schrijver: Chantal Van der Taelen

Coverontwerp: Brave New Books/Chantal/Snoesje

ISBN: 9789464356830

© Chantal Van der Taelen 2021

# 1

Zestien jaar terug.

Bibberend verstopt de dertienjarige Skye Ringer zich achter een cipres in de tuin van het huis waar haar vader, Herbert, zonet probeerde in te breken. Herbert bestempelt inbreker als zijn beroep en sinds haar vierde levensjaar sleurt hij haar mee naar elke job. Haar vaders modus operandi bestaat erin om Skye te laten aanbellen met een zielig verhaal: ze heeft dorst, ze is de weg kwijt, ze is gevallen. Herbert Ringer zorgt er wel voor dat het laatste geloofwaardig kan gebracht worden. Meestal is het de vrouw des huizes die zich over zijn dochter ontfermt en ondertussen breekt Herbert aan de achterzijde in, op zoek naar kostbaarheden.

Blijkbaar heeft haar vader deze keer zijn doelwit slecht gekozen. Het loeiend alarm waarmee de villa uitgerust is, verrast hem. Het handgemeen dat volgt met de eigenaar van de villa leidt tot diens overlijden. Enkele waakzame burens komen onmiddellijk opdagen en houden Herbert Ringer in bedwang, wachtend op de politie. Als een opgejaagd dier kijkt Skye om zich heen, want de slanke

den waarachter ze zich verschuilt, biedt weinig bescherming. Het gemillimeterd gras wordt om de drie meter onderbroken door een cirkel aarde met een doormeter van zestig centimeter waarin, pal in het midden, telkens een cipres staat. Achter haar bevindt zich een twee meter hoge haag, die het hele domein afsluit en daarachter loopt een berm omhoog naar een spoorweg. Ze schat haar kansen in om over de haag te geraken, de berm op te klimmen en dan...

-Op of onder de trein? - wikt ze.

Het is niet de eerste maal in haar jonge leven dat ze overweegt om zelfmoord te plegen. Hoe ouder ze wordt, hoe minder bruikbaar haar vader haar acht, wat het geweld doet escaleren. Voor haar gedachten een concrete vorm aannemen, verlichten enkele felle lampen echter de tuin en wordt haar schuilplaats ontdekt door een politieagent.

'Hier zit zijn medeplichtige. Politie, handen omhoog waar ik ze kan zien en langzaam rechtstaan!'

Skye kan enkel maar staren in het zwarte rondje van de loop van het pistool dat de agent op haar gericht houdt en blijft als een zoutpilaar staan. De agent krijgt het gezelschap van een collega en samen werken ze het verstijfde meisje op de grond. Daarbij belandt ze met het gezicht in de aarde rond de voet van de cipres waarachter ze zat. Beide mannen wrikken haar armen achter de rug en één van hen wil net de handboeien vastklikken als Angela Linus, een vrouwelijke collega, in de achtertuin opdaagt.

'Wie hebben jullie daar?'

'We slaan zijn medeplichtige in de boeien!' snuift één van de agenten, zijn knie in Skyes rug plantend waardoor ze onzacht in de mulle aarde wordt gedrukt. Angela komt dichterbij en zet zich op de hurken.

‘Mijn God, dit is een kind! Laat dat!’ Ze slaat de hand weg waarin haar collega de handboeien houdt.

Voorzichtig veegt ze het warrige haar weg van een gedeelte van het gezicht en een angstig grijs oog staart haar aan.

‘Kom, liefje, sta eens recht en vertel me wie je bent,’ spoort ze op vriendelijke toon aan.

De ogen een tel lang stijf dichtknijpend, wenst Skye dat ze zou oplossen in de aarde onder zich zodat ze voor eeuwig en altijd verlost is van haar huidig bestaan. Dan raakt de agente haar schouder aan, als om haar aan te sporen en moedeloos zet ze zich recht.

‘Ik ben Skye...Skye Ringer.’

‘Is Herbert Ringer jouw vader?’

Een kort knikje dient als bevestigend antwoord. In een automatisme steekt Angela een hand uit naar het zand op het gezicht van het meisje en het kind deinst achteruit.

‘Je hebt vuil op je gezicht,’ motiveert de agente haar beweging.

Ze merkt dat de ogen van het kind achterdocht blijven uitstralen, wanneer ze uiterst omzichtig het zand van haar wang wegveegt. Er komen verkleuringen tevoorschijn die duiden op meer dan één klap in het gezicht. Angela probeert niets te laten merken van het medelijden dat in haar opwelt.

‘Wat doe je hier?’ vraagt ze op milde toon.

‘Alsof dat niet zonneklaar is.’

De sneer van één van de andere politieagenten doet Angela’s haren te berge rijzen.

‘De appel valt duidelijk niet ver van de boom,’ gnuift de andere.

Angela negeert haar collega’s en blijft het meisje standvastig aankijken.

‘Ik moet mijn vader helpen.’ Met een meelijwekkende berusting haalt ze de schouders op.

‘Hij zorgt voor voedsel, kleding en onderdak.’ Dat laatste lijkt een lesje dat ze opdreunt.

-Een lesje dat hij haar indien niet goedschiks, dan maar kwaadschiks aangeleerd heeft – gaat het door de politieagente heen.

Haar ogen dwalen over de talloze blauwe plekken, al dan niet recent, die het gezicht en de armen van het kind ontsieren.

‘Waar is je moeder?’

‘Vijf jaar geleden gestorven.’

De woorden worden op onbewogen toon uitgesproken, want de aan alcoholverslaafde Sofia Ringer is niet echt een moederfiguur geweest voor het kind dat ze nooit gewenst heeft.

‘Ok, Skye, je begrijpt dat ik je mee moet nemen naar het politiebureau voor een ondervraging?’

‘Ja, mevrouw. Word ik opgesloten in een cel?’

‘Misschien moet je één nachtje in een cel slapen tot jeugdzorg je kan plaatsen.’

‘Kom op, Linus, ze is medeplichtig!’

‘Bespaar me jouw analyse, Merandez en neem liever contact op met jeugdzorg. Ik breng haar naar het bureau.’

‘De verdachte,’ hekelt de andere agent, ‘je brengt de verdachte naar het bureau.’

‘Ze is onschuldig tot het tegendeel bewezen is, Krochner.

Hebben ze je dat niet geleerd op de politieschool?’

Zonder nog een blik achterom te werpen, begeleidt Angela Skye naar haar dienstwagen en installeert haar op de achterbank. Tijdens de rit naar het politiebureau werpt ze enkele malen een blik in de achteruitkijkspiegel op het ineengedoken meisje op de achterbank. Haar gedachten



gaan naar haar eigen zelfverzekerde tienerdochters en ze neemt zich heilig voor om dit kind bescherming te bieden.

Angela's ergernis om de houding van haar collega's intensifieert zich nog als de maatschappelijke welzijnszorgster, na één blik op haar cliënte, ongeïnteresseerd met een touchscreenpen op haar tablet begint te werken. Het valt haar ook op dat de vrouw een beker koffie voor zich heeft staan, maar niet de moeite neemt om Skye te vragen of ze iets wil drinken. Met de armen om zichzelf heen geslagen zit het meisje met gebogen hoofd stijf rechtop. Angela voelt een vlaag van medelijden. Het kind is behandeld geweest als een ware misdadiger. Er zijn foto's en vingerafdrukken genomen, ze is gewogen, gemeten en vervolgens gedumpt in een verhoorkamer tot, drie uur later de afgevaardigde van jeugdzorg eindelijk opdaagt.

'Skye, ik zou je graag enkele vragen stellen nu de begeleiding er is, waar je recht op hebt,' richt Angela zich tot de tiener.

Het meisje ontvouwt haar armen en legt haar handen op de tafel alsof ze verwacht dat ze aan de stang, die daarvoor dient, geketend zal worden. Die beweging onthult ook haar nog steeds met inkt bedekte vingertoppen en de politieagente wordt overspoeld door verontwaardiging. -Ze hebben haar zelfs de kans niet geboden om haar handen te wassen! -

'Voor we aan het interview beginnen, wil ik graag voorstellen dat Skye zich even kan opfrissen,' spreekt ze de maatschappelijk werkster aan.

'Nou ja, dat mag inderdaad wel eens gebeuren.' De vrouw haalt de neus op. Angela merkt hoe de belediging een fijne blos op de wangen van het meisje veroorzaakt.

Toegegeven, ze ziet er onverzorgd uit, met lange zwarte

haren vol klitten die duidelijk al een hele poos geen kappersschaar gezien hebben, een smoezelig gezicht en versleten kleren. Het zijn echter vooral de kleren die ongewassen ruiken, niet het kind zelf. De lippen op elkaar persend, probeert Angela zich van commentaar te onthouden en veert bruusk recht.

‘Kom,’ steekt ze glimlachend een hand uit naar het meisje, ‘ik breng je naar de toiletten.’

Skye werpt een blik op haar vuile vingertoppen en houdt ze in een verontschuldiging gebaar omhoog. Daarna staat ze recht en volgt de vriendelijke politieagente de gang in.

## 2

Ze baren onmiddellijk veel opzien. Angela heeft zelf ook al opgemerkt dat het kleedje dat het meisje draagt onwelvoeglijk om haar jeugdige lichaam spant. Het vertelt haar dat Herbert Ringer nogal een bekrompen beeld heeft van het voorzien van kleding voor zijn dochter.

-Ofwel koopt hij gewoon de standaardmaat voor haar leeftijd, zonder te merken dat het kind uitzonderlijk groot is. Ofwel loopt ze al jaren met dezelfde kleren- concludeert ze.

Enkele van de mannelijke collega's die ze passeren, reageren totaal ongepast. Er worden hardop enkele suggesties opgeworpen over het beroep dat Herbert Ringers dochter kan uitoefenen, waarvan callgirl nog het minst beledigend is.

'Jezus, Merandez, gedraag je als een politieman! Ze is verdorie nog een kind. Een verwaarloosd, uitgehongerd, bang kind!' valt Angela tegen één van de agenten uit. Ziedend van woede duwt ze Skye de toiletruimte in en knalt de deur dicht.

‘Sorry,’ gromt ze, nog niet volledig gekalmeerd.

‘Het is niet uw schuld,’ reageert het meisje op nuchtere toon en breekt daarmee Angela’s hart.

Ze moet even de keel schrapen voor ze Skye de douche aanwijst, de grootste cabine achterin de ruimte. Uit de kastjes onder de wastafel vist ze zeep, shampoo en een washandje voor éénmalig gebruik. Grimassend voelt ze aan de handdoeken die beschikbaar zijn.

‘Ik ga een zachtere handdoek voor je zoeken. Je kunt de doucheruimte langs binnen vergrendelen. Doe pas open als ik terug ben,’ instrueert ze.

Tien minuten later brengt ze niet enkel de meest donzige handdoek die ze kon vinden mee, maar ook haar eigen setje reservekleden. De zwarte broek, het wit hemd en het slipje zullen ontegensprekelijk te groot zijn voor het meisje, maar alleszins beter dan de vodden die ze draagt. Angela hangt de handdoek gedeeltelijk over de deur van de douchecabine.

‘Zeg me wanneer je afgedroogd bent, dan geef ik je enkele van mijn kledingstukken aan.’

Wanneer Skye in de nieuwe kleren uit de douche tevoorschijn komt, moet Angela enkele malen met de ogen knippen. Het schoongeboend hartvormige gezicht wordt gedomineerd door enigszins schuinstaande, grijze ogen, waarboven iets te zware wenkbrauwboogjes een extra aandachtspunt vormen. Dit zijn het type wenkbrauwen waarmee een andere tiener het enkele jaren later tot topmodel schopt. Skyes kleine neus en de belofte van volle lippen geven haar gezicht tegelijkertijd iets ongerepts en sensueels.

‘Meid, jij wordt een echte hartenbreekster,’ flapt Angela eruit.

Ze vervloekt haar ondoordachte woorden als ze het meisje in elkaar ziet krimpen.

-Wat een stomme opmerking nadat ze zojuist de seksistische commentaren van die neanderthalers heeft moeten aanhoren – berispt ze zichzelf inwendig. 'Hier, ik heb een kam voor je bij en ik zal je mijn riem nog geven, want anders blijft die broek niet hangen,' schakelt ze over op enkele praktische zaken.

Terwijl Skye de klitten uit haar haren kamt, verwijdert Angela de broeksriem uit de lussen van haar eigen broek. Er blijken net genoeg gaatjes in de riem om hem voldoende aan te spannen zodat de broek op Skyes magere heupen blijft hangen. De politieagente gebruikt nog een sjaaltje, dat zijn onduidelijke weg gevonden heeft naar de kastjes onder de wastafel, om de haren van het meisje in een staart te binden.

Op weg naar de verhoorruimte stopt Angela bij een frisdrankenautomaat.

'Lust je frisdrank? Cola, Fanta, Sprite?' biedt ze aan. Skye kijkt naar de talloze mogelijkheden in de automaat en schudt het hoofd. 'Water.'

'Water? Ben je zeker? Ik ken niet veel tieners die een cola zouden afslaan.'

'Ik heb nog nooit cola gedronken,' bekent ze timide. Angela kijkt naar de graatmagere tiener en haar moederhart loopt opnieuw over van medelijden.

'Nou, je kunt wel wat suiker gebruiken. Dit is mijn voorstel: ik koop een cola voor jou en water voor mezelf.

Als je de cola niet lust, wisselen we. Hoe lijkt je dat?'

Zwijgend kijkt de tiener toe hoe de politieagente de nodige munten in de automaat werpt, twee flesjes uit de lade onderaan opvist en vervolgens twee plastic bekertjes uit de koffieautomaat neemt.

'Waarom doet u dit voor mij? Ik ben een misdadiger.'

‘Je bent de dochter van een misdadiger en net zo goed een slachtoffer,’ weerlegt Angela op ferme toon.

Eindelijk ziet ze een barstje in de stoïcijnse houding van het meisje.

‘Ik...ik heb hem geholpen.’

‘Je werd gedwongen om je vader te helpen, dat is een belangrijke nuance.’

Die nuance houdt ook stand om de tiener niet te vervolgen.

Angela maakt er haar missie van om aanwezig te zijn tijdens de ondervraging van Skye door een jeugdrechter. Gelukkig trekt hij dezelfde conclusie als de agente; dat het meisje net zo goed een slachtoffer is van Herbert Ringer. Skye wordt opgenomen in het pleegzorgsysteem. Door de strikte regels, waaraan de politieagente zich dient te houden, blijft het contact tussen hen de volgende jaren weliswaar sporadisch, maar toch intact. Het ontlokt Angela een trieste glimlach wanneer ze Skyes eerste en enige rebelse actie leest in haar dossier: het knippen van haar haren met een keukenschaar.

Er zijn verschillende oorzaken voor de opeenvolging van pleeggezinnen waarin het meisje terecht komt: een ongeplande zwangerschap van de pleegmoeder, baanverlies of een echtscheiding. Ook al geraakt Skye hierdoor niet verbitterd, toch neemt ze zich ten stelligste voor om nooit afhankelijk te zijn van iemand anders voor haar geluk en zeker nooit of te nimmer verliefd te worden! Vanop afstand blijft Angela Skyes schoolresultaten volgen. Herbert Ringer had zijn dochter op onregelmatige tijden in scholen ingeschreven en als resultaat daarvan start Skye twee jaren lager dan haar leeftijd vereist. Er is niemand trotser dan Angela wanneer Skye op haar negentiende haar middelbareschooldiploma behaalt! Ze moedigt de jonge vrouw aan in haar keuze om voor de FBI te gaan

werken en schrijft zelfs een aanbevelingsbrief naar de academie. Angela is ook degene die, zo trots als een pauw, op de eerste rij zit bij de ceremonie waarbij Skye haar insigne van de FBI krijgt opgespeld.

Vijf jaar terug.

Met het hart kloppend in de keel loopt de nu vierentwintigjarige Skye op het open graf toe. Ze begroet de familie en biedt haar condoleances aan. Na een knikje naar de begrafenisondernemer ontvangt ze een witte aster en houdt de bloem even krampachtig vast, starend naar de mahoniehouten kist. Zich bewust van de priemende blikken van de agenten aan de rechterzijde van het open graf, gooit ze, na een respectvolle stilte, de bloem met droge ogen op de kist van Angela Linus.

Aan hun onrustige bewegingen beseft ze dat de agenten haar schouderholster hebben opgemerkt. Opzettelijk wendt ze zich naar de rij agenten toe en haar koele grijze ogen richten zich op de leider onder hen. Het verbaast haar niet om agent Merandez te herkennen. De jaren zijn niet mild voor hem geweest, want hij is bijna al zijn haren kwijt en hij is bepaald vadsig te noemen.

Uitdrukkingloos beantwoordt ze zijn peilende blik, niet zinnens om een gram emotie te tonen ook al voelt ze even dezelfde withete woede die ze zoveel jaren terug ervaren heeft. Het is een dure les die hij haar elf jaar geleden geleerd heeft. Was het niet om Angela Linus dan zou Skye haar geloof in menselijke goedheid op dertienjarige leeftijd verloren zijn.

Merandez' blik dwaalt ongegeneerd over haar gestalte en blijft hangen bij haar FBI-speldje, dat ze met opzet draagt. 'Wat komen de feds hier doen bij de begrafenis van een doodnormale agent?' vraagt hij honend, met extra nadruk op het woordje "feds", de afkorting voor federaal agent.

'Deze FBI-agent komt haar respect betonen voor agent Linus die de job naar behoren diende en kinderen behandelde als kinderen,' antwoordt ze op emotionele toon.

Merandez verstart en zijn ogen richten zich nu enkel nog op haar gezicht. Skye ziet het exacte moment waarop hij haar herkent.

'Wel agent Merandez, het lijkt dat u mijn carrièremogelijkheden fout hebt ingeschat. Angela Linus vond FBI-agent beter bij me passen dan straatloper.'

Ze houdt zijn blik nog even vast en wendt zich dan met duidelijke minachting af. Met kaarsrechte rug loopt ze de begraafplaats af. Pas wanneer ze in haar auto zit, met een zonnebril stevig op haar neus geplant, laat ze haar tranen de vrije loop. Tranen voor de eerste vrouw in haar leven die haar mededogen heeft getoond en door een junkie van het leven is beroofd.



### 3

Het heden.

Skye baant zich een weg door het gebouw van de FBI waar ze nu zeven jaar werkzaam is. Na drie jaren haar sporen te hebben verdiend bij de afdeling Witteboordcriminaliteit en vier jaar bij Profilering, wil ze kijken wat Wapenhandel haar te bieden heeft. Vanaf vandaag zal ze deel uitmaken van de afdeling Weapons of Mass Destruction kortweg WMD genoemd, onder leiding van inspecteur Aiden Embrooks.

Het hart hamert haar in de keel bij de gedachte aan haar nieuwe chef. Hij is niet enkel bekend om de manier waarop hij zijn afdeling succesvol leidt, maar ook om zijn uitzonderlijk knappe uiterlijk. De 'golden boy' van de FBI wordt soms gefluisterd. Dat 'golden' slaat niet enkel op zijn bliksemcarrière, maar volgens het roddelcircuit ook op zijn ogen en haarkleur.

Niet dat Skye veelvuldig haar oren te luisteren legt bij het roddelcircuit. Onvrijwillig heeft ze al eens iets opgevangen in de toiletten, want Aiden Embrooks blijkt een geliefkoosd onderwerp bij de vrouwelijke agenten. Het feit

dat er nog nooit enig gerucht de kop heeft opgestoken over een affaire met een collega, vrouwelijk of mannelijk, draagt bij tot zijn onkreukbare reputatie. Een gegeven dat zeer betreurd wordt door sommige agentes!

-Benieuwd of hij die reputatie waarmaakt- denkt Skye met de nodige scepsis.

Het enige spatje op inspecteur Embrooks' blazen is zijn onverklaarbare vijfdaagse afwezigheid na het afsluiten van zijn meest recente operatie. Daarbij kreeg de minderjarige getuige van een gevecht met dodelijke afloop tussen twee wapensmokkelaars, een nieuwe identiteit aangemeten. De gezamenlijke operatie tussen de U.S. Marshals en de FBI was succesvol afgerond, waarna Aiden Embrooks plots spoorloos bleek.

-Maar gisteren is hij blijkbaar opnieuw opgedoken met een gegronde reden voor zijn afwezigheid, want er is geen sanctie gevolgd van hogerop, voor zover ik hiervan op de hoogte ben –

Wanneer ze de afdeling betreedt, ziet ze een blonde man omringd door vier vrouwelijke agentes, op het puntje van een bureau zitten.

'Daar sneuvelt het idee al dat hij niet flirt met medewerksters,' mompelt ze teleurgesteld.

-En dat goudblonde haar waar iedereen zo lyrisch over doet, komt gewoonweg uit een flesje- gaat het misprijzend door haar heen.

Op dat moment keert het lichtblonde hoofd zich naar het geluid van haar voetstappen toe. Haar misprijzen moet nog waarneembaar zijn, want ze ziet even een glimp van irritatie over zijn gezicht glijden. Het duurt slechts een luttele seconde en dan splitst zijn gezicht zich in een verwelkomende glimlach. Maar Skye is zeker dat ze zich die irritatie niet heeft ingebeeld.

‘Daar is onze nieuwe medewerkster, Skye River,’ begroet hij haar overdreven joviaal.

‘Ringer,’ verbetert ze hem koeltjes. ‘Mijn naam is Skye Ringer.’

-Hij wordt geprezen om zijn fenomenale dossierkennis, maar hij kan mijn naam niet eens onthouden- denkt ze geringschattend.

Beleefdheidshalve steekt ze hem een hand toe. Hij grijpt de hem toegestoken hand en knijpt bijna hardvochtig.

‘Nou, Skye Ringer, op deze afdeling zijn we niet zo formeel, dus heet ik je graag welkom met een zoen.’

Tot haar verbijstering legt hij zijn vrije hand met een ijzeren greep in haar nek en zoent haar luidruchtig op de mond. Omdat ze de ogen opengesperd houdt, onderscheidt ze een nog niet geheeld litteken aan de rand van zijn haarlijn.

-Jezus, heeft hij al een facelift ondergaan? Hoe ijdel kun je zijn? Hij is wat...33, 34? -

De man voor haar lijkt nu toch te beseffen dat zijn ongewone begroeting niet in de smaak valt. Abrupt laat hij haar los en glimlacht verontschuldigend, een glimlach die zijn kille ogen niet bereikt.

‘Sorry, dat is een kleine test van me. Ik kan geen afdeling leiden met vrouwen die aan mijn voeten liggen, nietwaar.

Een beetje ongebruikelijk, ik weet het, maar wat is een klein kusje tussen collega’s?’

Ze probeert zijn glimlach te beantwoorden. Doch haar opwinding over een job onder leiding van één van de meest gerespecteerde mannen van het FBI-korps, is zonet als een kaartenhuis in elkaar gestort.

-Het enige waarheidsgetrouwe aan zijn reputatie is dat hartvormig vlekje in zijn iris. Maar ik heb het randje van een contactlens gezien, dus waarschijnlijk is dat even namaak als de rest - denkt ze bitter.

Verder is er weinig interactie tussen haar en inspecteur Embrooks die dag. Hij zadelt haar op met een tien centimeter dik dossier vol losse aantekeningen en eist dat ze dit in een verslag verwerkt.

Het duurt slechts twee dagen voor Skye een grondige hekel heeft aan haar nieuwe chef, zijn nauwelijks verholten seksistische grapjes, de manier waarop het hem telkens lukt om de vrouwen in zijn team onverhoeds aan te raken en zijn algehele laksheid. Ze kan echt niet bevatten dat dit de man is met zijn onberispelijke reputatie.

Plots steekt een licht wantrouwen de kop op: is Aiden Embrooks wel de man die hij beweert te zijn? Waar was hij de vijf dagen die hij spoorloos was? Waardoor heeft zijn karakter zo'n metamorfose ondergaan? Is hij corrupt?

-Kon ik nu maar terecht bij Quisling – gaan Skyes gedachten naar haar voormalige chef, Rueben Quisling. Ze is bij de FBI begonnen onder leiding van Quisling bij de afdeling Witteboordcriminaliteit en is hem nadien gevolgd naar Profilering. Door de jaren heen is er een genegenheidsband gegroeid tussen hen en ze wordt ook geregeld bij hem en zijn vrouw uitgenodigd. Hij bevindt zich momenteel echter in Washington voor een symposium over profilering. Ze zou hem uiteraard kunnen bellen, maar hoe leg je aan de telefoon uit dat je een instinctieve antipathie voor iemand voelt?

Gevolg gevend aan haar instinct, dat zegt dat er iets niet klopt, zoekt ze de adresgegevens van haar huidige chef op. Diezelfde nacht houdt ze urenlang zijn appartement in de gaten, maar de man heeft blijkbaar net beslist om niet naar huis te komen. Als zich de volgende nacht hetzelfde scenario afspeelt, wordt Skye nog achterdochtiger.

De truc gebruikend om op alle deurbellen tegelijkertijd te duwen tot minstens één bewoner reageert, schaft ze zich

toegang tot het appartementsblok. Ze beschikt nog over andere middelen om binnen te geraken, maar dit lijkt haar de minst opvallende methode.

Alsof ze alle recht heeft om daar te zijn, loopt ze kordaat de drie trappen op naar de verdieping waar Aiden Embrooks woont, een vaag knikje gevend aan een nieuwsgierige flatbewoner die toch even polshoogte komt nemen.

Onverrichterzake keert de man terug naar zijn eigen flat en opgelucht hoort Skye de deur in het slot vallen. Ze stelt zich een beetje verdekt op aan inspecteur Embrooks voordeur en haalt ongezien haar etui met inbrekersspullen boven, de enige erfenis van haar criminele familie die ze kan waarderen.

-Mijn vader zei altijd dat ik het fingerspitzengefühl had-denkt ze wrang.

Er was namelijk geen enkele dag in het leven van Skyes ouders geweest dat ze op een eerlijke manier in hun levensonderhoud hadden voorzien. Herbert en Sofia Ringer hadden een leven opgebouwd van zwendel en inbraak. Vooral bij dat laatste had Herbert zijn dochter ingeschakeld. Zodra Sofia Ringers' frisse verschijning was weggeteerd door alcohol- en drugsmisbruik, had Herbert de toen vierjarige Skye gedwongen om als afleidingsmanoeuvre te dienen bij zijn inbraken. Niemand kon toch een schattig meisje weerstaan, die koekjes kwam verkopen?

De bittere gedachten diep wegstoppend, concentreert Skye zich op het slot van Aidens voordeur. In minder dan tien seconden springt het slot open en ze betreedt de verlaten woning. Haar wapen trekkend, beweegt ze zich omzichtig op haar tenen door de gang. De doodse stilte wakkert haar achterdocht nog verder aan, alsook het dun laagje stof op de meubelen. Een blik op het appartement leert haar namelijk dat inspecteur Embrooks een ordelijk man is en

het stof rijmt gewoonweg niet met dat beeld. De ijdele man onder wiens leiding ze momenteel werkt, heeft zijn kantoor behangen met portretten van zichzelf tijdens het beoefenen van allerlei sporten. Hier is echter geen enkele foto van de eigenaar te bekennen, noch enig sporttrofee. -Ofwel heeft die man twee persoonlijkheden, ofwel is er iets grondig mis-

Plots is er een erbarmelijk gejack te horen.

-Wat is dat in hemelsnaam? Dat geluid wordt toch niet geproduceerd door een mens? -

Nog steeds op haar hoede beweegt Skye naar de ruimte toe waar het geluid vandaan kwam. Haar eerste blik in de spaarzaam ingerichte keuken levert niets op. Daar is het geluid echter opnieuw en het komt uit de wastafel! De straal van haar zaklantaarn lijkt te weerkaatsen in twee gele knikkers. Pas op het moment dat ze dicht genoeg genaderd is, merkt ze de uitgemergelde kat die zich in de wastafel heeft opgerold. Het deerniswekkend dier ligt met zijn kopje net onder de kraan van waaruit af en toe een genadige waterdruppel valt.

'Oh, hemeltje, arm dier!'

Ze legt haar wapen op het eveneens met een dun laagje stof bedekt kookeiland in het midden van de ruimte. Het dier aanraken durft ze echter niet onmiddellijk.

Razendsnel gaat ze op zoek in de keukenkastjes naar een blikje eten en een schoteltje waarop ze wat water kan laten lopen. Haar wijsvinger afwisselend in het blikje kattenvoer en in het water stekend, voert ze de kat minuscule hapjes, heel de tijd 'sorry' prevelend, bang om het dier pijn te doen. Na enkele hapjes zet ze het blikje met een verontschuldigende blik opzij.

'Sorry, ik mag je niet ineens te veel voederen, denk ik.'

Het arme dier likt haar hand de volgende maal dat ze water aanbiedt en Skye voelt haar keel dichtknijpen van medelijden. Uiterst voorzichtig streelt ze over het kopje en voelt een penning onder haar hand.

‘Zullen we eens kijken hoe je heet?’

Zich dichter vooroverbuigend, leest ze de naam op het medaillon: ‘Sunny, die naam past mooi bij je ogen.’

Dat levert haar het eerste spinnend geluid op en ondanks de omstandigheden glijdt er een glimlach over Skyes gezicht.

‘Gevoelig voor vleierij, nietwaar?’

Met een frons tussen de wenkbrouwen overdenkt ze de situatie.

-Aiden Embrooks is duidelijk enkele dagen niet meer thuis geweest. Zou hij dit arme dier bewust in de steek hebben gelaten of is er iets dat hem belet om terug naar huis te komen? Is inspecteur Embrooks, waaronder ik momenteel dien, de echte Aiden Embrooks? En als hij niet de echte Embrooks is, wat levert hem dat op? Heeft het iets te maken met zijn laatste zaak? Wil hij inzage in dossiers van beschermde getuigen? Maar die worden toch beheerd door de US Marshalls. Zit hier een misdaadorganisatie achter die wraak wil nemen of gaat mijn fantasie met me op de loop? –

‘Wat vind jij, Sunny?’ Peinzend kriebelt ze de kat achter de oren. ‘Jij zou me wel kunnen vertellen of ik heb kennisgemaakt met je echte baasje.’

Uiterst voorzichtig tilt ze de kat uit de wasbak en gaat met het zielig jankend beestje op schoot op de grond zitten. Ondertussen tracht ze terug wat gevoel in het stramme lijfje te masseren. Zo ontdekt ze iets dat haar helemaal zekerheid geeft dat haar huidige baas niet is wie hij zegt dat hij is. Het dier op haar schoot heeft namelijk maar drie poten. Als ze iets geleerd heeft de voorbije dagen is het dat

nepinspecteur Embrooks perfectie nastreeft qua uiterlijk. Die man bekijkt zichzelf voortdurend in elk glanzend oppervlak dat hij passeert en geeft meer commentaar op een slordig ingestopt hemd dan op een slordig ingediend dossier!

Uiteindelijk brengt Skye de ganse nacht door op de keukenvloer met de kat uitgestrekt op haar bovenbenen. In de loop van de nacht waagt ze zich eraan om de vacht van het dier te verschoneren met een natgemaakte keukenhanddoek. Pas tegen de ochtend hinkt het beestje op drie poten naar de etensbak, om vervolgens naar een gesloten deur toe te wankelen.

-Daar staat waarschijnlijk de kattenbak- beseft Skye. Ze staat op en opent de deur die toegang blijkt te geven tot een provisiekamer. De geur van kattenbak die een tijdje niet ververst werd, komt haar tegemoet. Het licht aanknippend, houdt ze de deur uitnodigend open voor de kat. Sunny gaat tot aan de kattenbak, lijkt dan achteruit te deinzen en kijkt achterom.

‘Een kleine, hooghartige koningin ben je, is het niet?’ grinnikt Skye.

Het dier blijft haar onverstoorbaar aankijken en jankt zachtjes. Met een lichte zucht laat Skye haar ogen langs het rek dwalen en ziet onderaan enkele zakken kattenbakzand en een rol vuilniszakken liggen. Ze ververst de kattenbak, waarna Sunny zich vervaardigt om haar behoefte in het nieuwe zand te doen. Wanneer de kat opnieuw tevoorschijn komt, hurkt Skye neer.

‘Luister, ik moet naar huis om te douchen en dan gaan werken. Ik mag absoluut geen argwaan wekken en laten merken dat ik zijn toneelspel doorzie. Maar vanavond kom ik terug en dan neem ik je mee. En ondertussen ga ik op



onderzoek uit om te ontdekken wie jouw baasje ontvoerd heeft.'

-Laat het alsjeblief ontvoerd zijn en niet vermoord. Maar zolang ze de informatie, die ze hem willen ontfutselen, niet hebben, zullen ze hem niet vermoorden - denkt ze er hoopvol achteraan.

De gele ogen van de kat lijken haar doordringend aan te kijken alsof het beestje tracht te doorgronden of ze de waarheid spreekt. Na nog een kopstootje tegen Skyes onderarm te hebben gegeven, hinkt het dier naar haar mandje, draait enkele rondjes en begint zich uitvoerig te wassen.

-De veerkracht van een kat ... zal wel iets te maken hebben met hun negen levens – denkt Skye met een warm gevoel. Ze betrapt zich erop dat ze nog enkele malen achteromkijkt naar de kat voor ze het appartement verlaat, alsof ze moeite heeft om het dier achter te laten.